Στην «παγίδα» τής διπλανής πόρτας

Ένα συμπαθές σπονδυλωτό έργο και μια συμπαθητική παράσταση. Ώς εκεί. Τίποτα δεν ενοχλεί αλλά και τίποτα δεν απογειώνεται. Αντίθετα, η άγρια πραγματικότητα, η οποία επιχειρείται να απεικονιστεί τόσο από τον συγγραφέα όσο και από τον σκηνοθέτη, ασφυκτιά πίσω από τη δεδομένη συνθήκη. Γιατί η κραυγή της δεν εκτοξεύεται πάντα ευθύβολα, έστω κι αν κάθε τόσο αναδεικνύονται στιγμές ουσιαστικής σκληρότητας, που γίνονται ακόμα σκληρότερες όταν τις διατρέχει το πηγαίο χιούμορ. Με την *Εθνική Πινακοθήκη* ο Παναγιώτης Μέντης «συναρμολογεί» τη σύγχρονη εξάρτηση του ανθρωπίνου είδους από το χρήμα, την ανάγει σε θεώρημα και μέσα απ' αυτό καθορίζει τις σχέσεις των ηρώων του – ερωτικές, επαγγελματικές ή φιλικές. Κατ' επέκταση, επτά πρόσωπα ταυτίζουν την ηθική τους με το συμφέρον και την κοινωνική δικαίωση με την οικονομική τους καταξίωση. Στο λυσσαλέο και ταυτόχρονα απεγνωσμένο κυνήγι του χρήματος δεν υπάρχουν ούτε φραγμοί ούτε αναστολές – όλα επιτρέπονται.

Αυτό το «όλα επιτρέπονται» –έστω κι αν δεν φτάνει στα άκρα– περιφέρεται ανενόχλητα στη σκηνή της Στοάς του θανάση Παπαγεωργίου. Ο ίδιος μαζί με την Λήδα Πρωτοψάλτη, τον συγγραφέα και ηθοποιό της παράστασης Παναγιώτη Μέντη, τον Παύλο Ορκόπουλο, την Εύα Καμινάρη, την Ευδοκία Σουβατζή κ.ά., ερμηνεύουν πειστικά μέσα στο αφαιρετικό και υποφωτισμένο σκηνικό τής Λέας Κούση μια σειρά από χαρακτήρες τής «διπλανής πόρτας» (τρία ζευγάρια από τρεις διαφορετικές βαθμίδες –ταξικές και ηλικιακές– και ένας «διευθυντής συνειδήσεων»).

Είναι άνθρωποι αναγνωρίσιμοι, που αντικατοπτρίζουν την Ελλάδα του σήμερα, η οποία παγιδεύεται ολοένα βαθύτερα στον τυφλό μιμητισμό ενός ξενόφερτου καπιταλιστικού μοντέλου. Είναι άνθρωποι που συναντάμε σε κάθε γωνία της καθημερινής μας περιπλάνησης. Ανάμεσά τους –ενίοτε– αναγνωρίζουμε και τον εαυτό μας.



(από αριστερά) Λήδα Πρωτοψάλτη, Ευδοκία Σουβατζή, Εύα Καμινάρη: τρεις διαφορετικές ηλικίες · τρεις διαφορετικές τάξεις συγκρούονται στον κόσμο τού «όλα επιτρέπονται»